

Bayer Zsolt: Júdás és a nyúl

2022 április 20. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

A nyúl érdeklődve nézte Júdást.

A nyúl a vackára igyekezett.

Júdás felkötni magát.

A nyúl fordított nagyobb figyelmet Júdásra, mintsem Júdás a nyúlra. Ez az adott élethelyzetben talán érthető.

A nyúlnak ráadásul megvolt az a helyzeti előnye, hogy mit sem tudott a halálról. És az árulásról – amely a halál előszobája. Mindössze annyit érzékelt – de azt élesen –, hogy itt egy másik lény, aki nincsen jól. Aki nem figyel rá, a nyúlra, pedig ezek a lények többnyire figyelni szoktak rá, és ha figyelnek, akkor üldözik is.

De ez itt most nem.

A nyúl leült. Figyelt.

Júdás tényleg nem látta a nyulat. Tekintete egy pontra szegeződött, a valamin túl, a semmiben. Ahol ő maga volt látható, és az árulása. Azt nézte, és már mindent tudott. Már azt is tudta, lehetett volna más választása is, de már késő.

Előbb-utóbb persze mindannyian meglátjuk magunkat ott, a valamin túl, a semmiben, a halálunk kapujában, csak az odavezető út nem mindegy. Nagyon nem.

Ahogy Júdás lépkedett előre, minden lépését egy-egy csörrenés kísérte. Harminc ezüst csörgött a zsebében. Emberemlékezet óta ennyi, éppen ennyi a gyávaság és az árulás ára. Ebben nincsen változás, itt nincs infláció.

Júdás ezt az egyet nem tudta, de csak azért, mert nem tudhatta. Nem tudhatta, hogy lesz minden árulás aranyfedezete.

Csak ment.

Hallgatta a csörgést, szorongatta a kötelet, és közeledett a fa. A semmi. Árulások idején nagyon közel kerül hirtelen a semmi...

A nyúl leült. Megvakarta a fülét, aztán megsimította. Volt ez a szokása. Érdeklődve szemlélte azt a lényt, és annak ellenére nem múlt el a rossz érzése, hogy – mondom – világos volt, most nincsen mitől tartania. Bár semmit nem tudott a halálról, most határozottan és pontosan érezte a halált. És arra végképp nem gondolhatott, hogy neki ebben a történetben olyan kitüntetett szerep jut majd...

Lucifer várt. És mosolygott. Legnagyobb gyűzelmét mindig az árulás segítségével aratta, és az irigységgel. Most kedvtelve nézegette a főt, és várt. Ült csendesen a Cocitus-tó vizében, a kilencedik körben, három fejével egyszerre mosolygott, Cassius és Brutus is abbahagyta egy pillanatra az üvöltést, ők is megérezték, hogy valaki közeledik, valaki, aki elhomályosítja majd az ő vétkeiket.

A denevérek elültek és sírtak...

Sic itur ad astra.

De miért így?

Ezt Jézus kérdezte, de önmagától. Ő is Júdást nézte, és a Júdást néző nyulat. Ő érezte egyedül, ő tudta egyedül, ezek ketten össze fognak tartozni. Elmosolyodott.

Érdekes, de a világ valaha volt legjobb, legemberségesebb – mert nem ember – embere nagyon ritkán mosolygott. Szinte soha.

A jóság, az alázat, az önfeláldozás nem mosolygós. Hanem komoly. Hiszen tudja a dolgok végét, s a szenvedés létezésének értelmét.

De most elmosolyodott.

A komoly nyúlons a semmihez közeled? Júdáson. Aztán eszébe jutott az a csók. Az talán jobban fáj, mint bármilyen más. Mint a harminckilenc korbácsütés, mint a szögek.

Az árulás a fájdalom maga. Az árulóknak is, az elárultknak is. Csak az el?bbiek fájdalma nem érdekes és nem száználmas. Őket tényleg csak Jézus tudja szánni. Szánja-e Jézus Cassiust, Brutust, Ephialtész, Heged?s hadnagyot, Kádár Jánost – és mind a többit, hadd ne soroljam, végtére is húsvét van.

Nem tudhatjuk. De úgy sejtjük, igen...

Júdás odaért a fához. Egy utolsó lépés volt hátra, s utána a csönd. Elhallgattak az ezüstök. Nem csörögtek többé.

A kötél megfeszült, Júdás kiszenvedett, a Cocitus-tó vize kissé megborzongott, üvöltés harsant, Lucifer mosolygott. Ő mindig mosolyog...

A nyúl olyat tett, mint nyúl még soha. Odaugrált a kötélén himbálódzó, kiszenvedett Júdáshoz, egészen közel, a lábai alá, és nézte, és megérezte a halált. Talán meg is értette. Ritka ám az ilyesmi.

Megérezte, megértette, és ekkor eldöntött, hogy ő lesz a legszaporább, vagyis a termékenység, a mindig megújuló élet szimbóluma...

Jézus feltámadt.

Júdás meg sem halt soha.

Ez is egy titok. Csak nem beszélünk róla.

Talán jobb is így. Még a végén az emberek összekevernék ezeket a dolgokat, és elkezdenék méltányolni az árulást, attól remélve örök életet. Már csak az hiányozna. Így is elég régóta méltányolják az emberek a rosszat, s nem csak cselekszik, így csapva be maguk el?tt az üdvözülés kiskapuját. Ebb?l következ?en alig van már valami, amiért meghasadhatna a templom kárpitja. „Egyke és sivár b?n”, no meg „lelki restség” – ez maradt. És a legnagyobb árulás: az ember önmagát helyezte Isten helyébe. Ezért nem számít már sem emberi, sem isteni törvény. De ha valamikor, ha valamib?l – hát ebb?l lehetne feltámadás. És végül is: ez most csak rajtunk múlik...

Nézte, csak nézte a nyúl a himbálódzó Júdást, majd szép csendesen, észrevétlenül csokoládévá változott, és szép lila ruha simult rá.

Látta ezt Jézus, és talán el?ször életében elnevette magát. Csak egy pillanat volt, de aki figyelt, észrevette.

Aztán elkomolyodott. Tudta, van még dolga. S?t: most van csak igazán...

Sic itur ad astra.

Csokinyúlokon át...

Borítókép: XVIII. századi barokk stílusú magyar korpusztöredék (Fotó: MTI/MTVA/Oláh Tibor)

Bayer Zsolt - www.magyar nemzet.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájkk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló